

сына его, кой бѣше лишенъ отъ всякое цѣломудріе, познахме че нѣмаме вече да се боимъ отъ нищо. Египтяни вмѣсто да влезнатъ вооружени въ нашу землю да ны покоратъ пакъ, понудихасе да ны повикнатъ на помощь свою за да ги избавимъ отъ невѣрнаго и бесноватаго нихнаго Царя. Ные станахме спасители нихни, О! колкава слава се придаде на Финикійскую свободу и богатство ихъ.

Но кога освобождаваме други, ные се находдаме сами роби. Бойсе, о Телемаше! да не паднешь въ руки нашего Царя Пигмаліона: Той обогри руки своя въ кровь Сихеа мужа сестры своя Дидоны. Дидона полна сосъ охоту да си отмсти, побѣгна отъ Тиръ съ много корабли, и мнозина отъ оныя що обычаха добродѣтель и свободу послѣдоваха џ: она основа на Африканское краеморіе великолѣпный градъ Картагенъ. Пигмаліонъ мучимъ отъ одну нечувственну жедноость да стане богатъ, отъ день на день се показува окаяненъ и омразенъ своимъ подданникомъ. Въ Тирѣ ако е нѣкой богатъ, виноватъ е; сребролюбіе прави Пигмаліона да е мучитель послушникомъ своимъ, сумнителенъ и жестокъ; изгонява боготыя, и бойсе отъ сиромаси.

Въ Тирѣ има іоще едно беззаконіе поголѣмо ако е добродѣтеленъ; понежъ Пигмаліонъ прегледува че добрии не можатъ трпѣ неговыя неправды и неговыя непотребны дѣянія: добродѣтель го обличава, онъ се смущава и противенъ и стои. Сичко го смущава, непокои го и пѣядава; онъ се бои и отъ свою сѣнку; не спи ни нощію ниже днемъ: и Бози за да го накажатъ повѣчь, натоваруватъ го съ богатство на кое не смѣе да се радува. Онова